

[Simonsen.]

bejderne i en virksomhed selv at konstatere, hvorvidt der er optræk til en konkurs, før det er for sent. Såfremt en medarbejder kan regne med, at der er væsentlige chancer for, at lønkravet bliver dækket, vil han, når han bliver klar over situationen, også i højere grad gøre en indsats for gennem sin forbliven på stedet at være med til at bevare arbejdspladsen fremfor at deltage i en medarbejderflugt, der ofte kan gøre det endnu sværere for virksomheden at komme på ret køl.

Jeg håber derfor, justitsministeren vil tage skridt til en ændring af konkursloven, således at de ansatte går forud for det offentlige, uden at der sker indskrænkninger i lønprivilegiet som helhed.

Justitsministeren (Thestrup): Justitsministeriets konkurslovsudvalg afgav i 1966 en delbetænkning om konkursordningen med udkast til lovforslag om ændring af konkursloven. Efter dette udkast vil der ske en væsentlig begrænsning i antallet af privilegerede krav. Det er således foreslået, at fortrinsretten for skatter og offentlige afgifter skal bortfalde. Dette vil medføre en væsentlig styrkelse af lønkravenes stilling, idet disse krav vil blive placeret i konkursordningen efter krav, som er opnået i anledning af selve konkursen og konkursboets behandling, og krav, der må sidestilles hermed, men forud for bl. a. krav på skatter og afgifter — altså netop den ordning, som hr. Simonsen går ind for.

Vi har anmodet en række myndigheder om at udtale sig, og vi har fået svar fra disse myndigheder; men det indkomne materiale giver os grund til at overveje spørgsmålet yderligere. Der er to problemer, der rejser sig. På et enkelt punkt er der rejst indvendinger mod, at fortrinsretten for skatter og afgifter afskaffes. Det drejer sig om visse punktaggifter som f. eks. afgifter af spiritus, vin, øl og tobak, hvor der er hjemmel for det, vi kalder et afledet

privilegium for vareleverandørerne. Afgiften svares normalt af den virksomhed, der har fremstillet eller indført varen. I tilfælde, hvor en erhvervsvirksomhed, som har modtaget varer til videresalg fra den virksomhed, der har fremstillet eller indført varen, går konkurs, har den pågældende leverandør samme privilegium for afgiftens beløb, som ellers tilkom statskassen. Det er hertil blevet anført, at det er mindre rimeligt, at en virksomhed, fordi den virker som skatteopkræver, skal lide et tab, når køberen af varen går konkurs.

Det andet problem, jeg skal nævne, er spørgsmålet om lønprivilegiets tidsmæssige udstrækning. Efter udvalgets forslag er privilegiet begrænset til løn og andet vederlag for arbejde i skyldnerens tjeneste i de sidste 3 måneder før indgivelsen af konkursbegæring, medens privilegiet efter de gældende regler angår lønkrav inden for 1 år fra konkursens begyndelse. Denne begrænsning i privilegiet er blevet kritiseret af en række organisationer.

Disse problemer må overvejes nærmere, men jeg er positivt indstillet over for en styrkelse af lønkravets stilling under konkurs, og jeg vil søge de nævnte overvejelser fremskyndet mest muligt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af K. Axel Nielsen til justitsministeren:

„I åbningstalen den 3. oktober 1967 bebudedes følgende lovforslag fremsat i indeværende folketingssamling:

1. Forslag om ændring af retsplejelovens bestemmelser om fri proces.
2. Forslag til lov om ændring i lov om indgåelse og opløsning af ægteskab.
3. Forslag til lov om ændring i svangerskabsloven.
4. Forslag til lov om ændring i reglerne i lov om filmcensur.

Kan disse forslag ventes fremsat i folketingssamlingen 1968-69? "